

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve spojených věcech žalobce **P. M.**, zast. JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem v Hradci Králové, Fráni Šrámka 1139, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 12. května 2011, č.j. 2935/11-1300-602331 a č.j. 2936/11-1300-602331, t a k t o :

Žaloby se z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

V úvodu tohoto rozhodnutí krajský soud připomíná, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 12. května 2011, č.j. 293/11-1300-602331, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Dobrušce ze dne 26.11.2010, č.j. 33532/10/254970605221, č.j. 33536/10/254970605221, č.j. 33557/10/254970605221, č.j. 33569/10/254970605221, o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty a penále za první až čtvrté čtvrtletí 2007.

Rozhodnutím ze dne 12. května 2011, č.j. 293/11-1300-602331, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Dobrušce ze dne 26.11.2010, č.j. 33573/10/254970605221, č.j. 33588/10/254970605221, č.j. 33590/10/254970605221, č.j. 33592/10/254970605221, č.j. 33595/10/254970605221, č.j. 33597/10/254970605221, č.j. 33601/10/254970605221, č.j. 33604/10/254970605221, č.j. 33606/10/254970605221, č.j. 33608/10/254970605221, č.j. 33609/10/254970605221 o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty a penále za únor až prosinec 2008.

V odůvodnění obou rozhodnutí žalovaný shodně uvedl, že Finanční úřad v Dobrušce v průběhu daňové kontroly zjistil, že žalobce nezahrnul do daňové evidence a neuvedl do daňových přiznání k dani z přidané hodnoty základ daně a daň při pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) a při dodání tohoto zboží použil jako základ daně přírážku sníženou o daň z této přírážky, aniž by prokázal, že se jedná o obchodování se zbožím ve zvláštním režimu.

V úvodu popsal, jak žalobce reagoval na sdělení úmyslu Finančního úřadu v Dobrušce zahájit u něho daňovou kontrolu, jeho snahu oddalovat sjednané termíny až po jeho sdělení o změně místa bydliště na adresu **P.** Finanční úřad pro Prahu 6 formou výzev, žádostmi na Finanční úřad v Dobrušce k provedení dílčích úkonů v daňovém řízení a opakovaným předvoláváním činil kroky, aby mohl dne 30.3.2010 zahájit daňovou kontrolu. Protože však žalobce i po změně trvalého bydliště své podnikatelské aktivity nadále provozuje na adrese **D.**, byl dán podnět k delegaci místní příslušnosti. Rozhodnutím Ministerstva financí ČR ze dne 27.4.2010, čj. 43/23631/2010-431, došlo s účinností od 21.6.2010 k delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní, vyjma daní majetkových, z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce (dále jen „správce daně“), který pokračoval v kontrole daně z přidané hodnoty. Výzvou ke splnění povinností při daňové kontrole ze dne 16.7.2010 byl žalobce vyzván k předložení evidencí a dokladů prokazujících správnost údajů uvedených do daňových přiznání za jednotlivá zdaňovací období. Po jejím převzetí žalobce písemně reagoval a součástí odpovědi byla i námitka podjatosti pracovníků správce daně.

Žalobce podáním ze dne 15.9.2010 oznámil živnostenskému úřadu, že s účinností od 1.9.2010 opět změnil adresu bydliště na **P.** Správce daně na danou situaci reagoval v souladu s ust. § 33 odst. 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“), a svým rozhodnutím, čj. 29562/10/254970607774, oznámil žalobci, že platnost osvědčení o registraci vydaného Finančním úřadem v Dobrušce se omezuje do . Ode dne následujícího po dni, k němuž byla omezena platnost osvědčení o registraci, byl přeregistrován na Finanční úřad pro Prahu 4.

K námitce podjatosti pracovníků správce daně pana **J. M.** a paní **R. B.** pak žalovaný uvedl, že rozhodnutími podle § 26 zákona o správě daní ze dne 7.9.2010, čj. 27040/10/254010603730 a čj. 27042/10/254010603730, ředitelka správce daně **D. J.** tyto pracovníky z daňového řízení nevyloučila. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, ve kterém námitku podjatosti ještě rozšířil na **D. J.** Rozhodnutími žalovaného ze dne 22.11.2010, čj. 6921/10-1500-602705 a 6920/10-1500-602705, byla odvolání proti rozhodnutí o nevyloučení pracovníků správce daně zamítnuta.

Rozhodnutím ze dne 22.11.2010, č.j. 7099/10-1500-602705, žalovaný nevyloučil ředitelku **D. J.** z daňového řízení ve věci daňové kontroly. Přes dané poučení se žalobce do posledně jmenovaného rozhodnutí neodvolal.

Žalovaný dále zaujal stanovisko, že povinností správce daně nebylo prokazovat pro účely daně z přidané hodnoty existenci skutečností vyvracejících průkaznost, správnost, úplnost a věrohodnost účetnictví žalobce ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, protože uplatňování daně z přidané hodnoty na výstupu nemá žádnou vazbu na účetnictví daňových subjektů. Navíc žalobce vede daňovou evidenci a ne účetnictví, takže tuto námitka neshledal relevantní.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval i námitkou neautenticity předkladů stěžejních důkazních prostředků. Uvedl, že pro prověřování obchodování se zbožím v rámci EU existuje systém výměny informací, který je platný pro všechny členské státy. Vychází z Nařízení Rady č. 1798/2003/ES, jakožto závazné právní normy, určující uplatňování daně ve státech EU. Je založen na povinnosti plátců daně podávat správci daně souhrnné hlášení. Údaje ze souhrnných hlášení podaných plátcí v jednotlivých členských státech EU slouží k následné kontrole oprávněnosti řádného zdanění zboží. Na základě žádostí správce daně pak byly poskytnuty závazné informace získané a zpracované místně příslušným správcem daně dodavatele. Z uvedeného postupu je dle žalovaného zřejmé, že tyto informace byly získány v souladu se závaznými právními předpisy, tudíž jsou podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní důkazem sloužícím pro posouzení správného uplatnění daně při intrakomunitárních plněních. Použití údajů od jednotlivých dodavatelů žalobce proto nelze posuzovat tak, že se ze strany správce daně jedná o libovůli při výkonu veřejné moci a nejde ani o porušení Ústavy ČR. U dané problematiky je dále třeba brát v úvahu ust. § 3 odst. 1 zákona o správě daní, které platilo v době provádění daňové kontroly, a podle kterého „správce daně může v odůvodněných případech upustit od toho, aby listinné důkazy byly opatřeny úředními překlady“. Vzhledem k výměně informací probíhající na základě právní normy EU, kdy tyto informace jsou ještě doloženy údaji v souhrnných hlášeních a dalšími písemnostmi nacházejícími se jak u dodavatele tak i odběratele zboží, není třeba také i z ekonomických důvodů zajišťovat úřední překlady. Zjistit skutečnosti a důkazy rozhodné pro správné stanovení daně lze nejen v rámci místního šetření, ale u zdanitelných plnění uskutečňovaných mezi plátcí daně a osobami registrovanými k dani v jiných členských státech se dle žalovaného používá, jak již bylo zmiňováno, systém výměny informací. Správce daně tak zjistil, že žalobce pořizoval zboží z EU (Německo a Nizozemska). Protože v jeho daňových přiznáních nebylo nakoupené zboží vykazováno jako pořízení zboží z EU s přiznáním daně, správce daně přistoupil k ověření těchto obchodů formou výměny informací. Konkrétně zjišťoval, jakým způsobem dodavatelé z Německa a Nizozemska vykazovali uvedené obchody ve svých evidencích a hlášeních, a zda z jejich strany byla správně uplatněna daň. Oslovené členské státy potvrdily, že se jedná o intrakomunitární dodávky zboží do České republiky osvobozené od daně a nebyl v žádném případě používán zvláštní režim pro obchodníky s použitým zbožím, při kterém dodavatel zboží uplatňuje daň z obchodní přírážky. Místně příslušný správce daně dodavatelů zboží tuto skutečnost zjistil z údajů uvedených do souhrnných hlášení, z evidencí jednotlivých osob registrovaných v jiném členském státě, z jednotlivých daňových dokladů apod. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že tyto informace nebyly získávány výslechy

dodavatelů zboží, ale z jejich písemností, takže k porušení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní nedošlo.

Žalovaný neshledal případný ani odkaz žalobce na rozsudky Soudního dvora Evropského společenství ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03 a ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04. Uvedl, že v případě žalobce se nejednalo o žádný podvod, který v „řetězci“ obchodních partnerů učinila jiná osoba, ale o nesprávné deklarování nákupu uvedeného zboží jako nákupu od obchodníka s použitým zbožím, který byl povinen uplatnit daň při prodeji zboží.

Podle žalovaného bylo povinností správce daně vést daňové řízení tak, aby došlo ke správnému stanovení a vybrání daně a nebyly kráceny daňové příjmy do státního rozpočtu, a přitom dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, nebyl však přitom vázán jen návrhy daňových subjektů. Pro realizaci této zásady byl správce daně vybaven značnými pravomocemi, které vycházely ze zásady volného hodnocení důkazů uvedené v § 2 odst. 3 zákona o správě daní. To dle žalovaného znamená, že bylo zcela v pravomoci správce daně posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků. Daňové řízení bylo ovládáno zásadou, podle níž důkazní břemeno vázlo na plátcí daně ve smyslu ust. § 31 odst. 9 citovaného zákona.

Ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o správě daní je dle žalovaného nutný soulad stavu skutečného a stavu formálně právního, což znamenalo, že ani doklady o uskutečnění plnění, vyhotovené se všemi zákonem požadovanými náležitostmi, nemohly být důkazem pro splnění správné daňové povinnosti, nebylo-li prokázáno, že k uskutečnění plnění fakticky došlo tak, jak bylo na nich deklarováno. Žalobce byl vyzván správcem daně dne 16.7.2010, k předložení veškerých vydaných dokladů za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2007 až 4. čtvrtletí 2008. Na uvedenou výzvu převzatou dne 22.7.2010 nereagoval a žádné doklady správci daně nepředložil. Pokud žalobce poukazoval to, že potřebné doklady předal Finančnímu úřadu pro Prahu 6, žalovaný připomněl, že tomuto finančnímu úřadu předložil dne 2.6.2010 pouze doklady za 2. až 4. čtvrtletí 2007, nikoliv však doklady za 1. čtvrtletí 2007 a 1. až 4. čtvrtletí 2008. Tentýž den Finanční úřad pro Prahu 6 žalobci doklady bez jejich prověřování vrátil. Proto byl vyzván k jejich opětovnému předložení správcem daně, který pokračoval v kontrole započaté Finančním úřadem pro Prahu 6.

Žalovaný dále uvedl, že správce daně si část dokladů na pořízení zboží z jiného členského státu opatřil při místním šetření provedeném ještě před zahájením daňové kontroly. Žalobcem evidované a správcem daně získané doklady, které měly prokázat pořízení zboží od obchodníka s použitým zbožím z jiného členského státu EU, se staly předmětem prověrky jejich autentičnosti. Správce daně zjistil, že na některých těchto dokladech od různých dodavatelů je otisknuto totožné razítko s textem „Der Fahrzeugpreis enthält die Diff-Ust gem. USTG § 25“. Shledal velice nepravděpodobným, aby stejné razítko vlastnily různé osoby registrované k dani v jiném členském státě, nechal si proto prostřednictvím výměny informací mezi státy EU předmětné doklady ověřit. Zejména bylo prověřováno, zda žalobcem nakoupené zboží bylo pořízeno od osoby registrované k dani v jiném členském státě, jaký režim daně byl uplatňován (osvobození od daně, zvláštní režim pro obchodníka s použitým zbožím), jaká byla hodnota fakturovaného

zboží. Dále byl požádán místně příslušný správce daně dodavatele o poskytnutí kopií dokumentů týkajících se uvedených dodávek zboží.

Z listinných důkazů, zejména z dokladů vystavených dodavateli, tedy osobami registrovanými v jiném členském státě, dle žalovaného jasně vyplývá, že ani v jednom případě nebyl jimi použit režim pro obchodníka s použitým zbožím, ale zboží bylo žalobci dodáno jako osvobozené od daně. Doklady vystavené dodavateli byly odlišné od dokladů získaných z evidencí žalobce. Základní nesrovnalosti spočívaly např. v tom, že na žalobcem předložených dokladech byl dodatečně vepsán text mající prokázat pouze zdanění obchodní marže, dodatečně změněn text, dodatečně připojen otisk razítka s odkazem na § 25 německého zákona o DPH. Žalobce tak vlastnil jiný doklad, než vystavil dodavatel. Na základě těchto skutečností dal správce daně podnět orgánům činným v trestném řízení k prověření, zda nedošlo ke spáchání trestného činu krácení daně.

Závěrem žalovaný konstatovat, že pro zjištění a popsané nesrovnalosti a s přihlédnutím ke zjištěním učiněným u dodavatelů zboží v jejich evidencích, hlášeních a dokladech, není možné doklady získané v rámci místního šetření u žalobce uznat jako důkaz prokazující oprávněnost nezahrnutí základu daně a daně z intrakomunitárních dodávek zboží do daňových přiznání. Zjištění učiněná správcem daně prokazují, že předmětné nákupy ojetých osobních automobilů měl žalobce realizovat jako pořízení zboží z jiného členského státu, u kterého vzniká podle § 25 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění (dále jen „zákon o DPH“) povinnost přiznat daň. Při následných prodejkách těchto ojetých osobních automobilů měla být odvedena daň z úplaty, kterou obdržel nebo měl obdržet za uskutečněné zdanitelné plnění od osoby pro kterou zdanitelné plnění uskutečnil, případně třetí osoby, dle § 36 odst. 1 uvedeného zákona.

Na základě zjištěných a shora popsaných skutečností, v souladu s uvedenými ustanoveními zákona o DPH, dospěl žalovaný k závěru, že správce daně při dodatečném vyměření daně postupoval zákonným způsobem, a proto odvolání podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) zamítl.

Ve včas podaných žalobách žalobce shodně namítal, že žalovaný pochybil, pokud v odvolacím řízení aplikoval daňový řád, nikoliv zákon o správě daní. K tomu citoval ust. § 264 daňového řádu a uvedl, že odvolání je součástí řízení, které bylo zahájeno podle zákona o správě daní.

Tvrdil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno nepříslušným správcem daně, neboť dne 1.9.2010 změnil bydliště. Příslušnost byla přenesena rozhodnutím Ministerstvem financí z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce, tato delegace však zanikla dnem 1.9.2010, kdy žalobce změnil bydliště na adresu **P**. Tímto dnem vznikla místní příslušnost ke správě daní žalobce Finančnímu úřadu Prahu 4.

Žalobce připomněl, že podal námitky podjatosti proti pracovníkům správce daně a jeho ředitelce. Domnívá se, že ve smyslu ust. § 26 odst. 5 zákona o správě daní jsou z rozhodování ve věci vyloučeni ti pracovníci, o jejichž podjatosti jsou pochybnosti, a to až do rozhodnutí o námitce. Připomněl data jednotlivých

rozhodnutí a uzavřel, že ve věci samé rozhodovaly osoby zjevně podjaté, což způsobilo takovou vadu řízení, jejímž následkem může být nezákonnost vydaných rozhodnutí. Poukázal také na neurčitost rozhodnutí žalovaného o odvolání, které podal proti nevyloučení paní **R. B.** z daňového řízení.

Dle žalobce žalovaný neprokázal existenci skutečností vyvracejících jeho tvrzení. Takovými skutečnostmi zcela jistě nejsou listiny založené ve správním spise, neboť se nejedná o originály, resp. úředně ověřené překlady. Nesouhlasil se žalovaným, že ust. § 3 odst. 1 zákona o správě daní umožňuje, aby správce daně rozhodl, zda listinu, kterou použije jako důkazní prostředek, opatřil či neopatřil úředně ověřeným překladem, nebo použil takovou listinou bez autorizace. Pokud žalovaný tvrdí, že má formou výměny informací potvrzeno, že se jednalo o intrakomunitární dodávky zboží do České republiky osvobozené od daně a nebyl používán zvláštní režim pro obchodníky s použitým zbožím, při kterém uplatňuje dodavatel daň z obchodní přírážky, pak se jedná o odůvodnění vybočující z ust. § 90 zákona o DPH. Toto ustanovení citoval a usoudil, že pokud se jednalo o dodávky zboží osvobozené od daně, lze mít zato, že jsou osvobozeny od daně dle ust. § 62 odst. 2 zákona o DPH. Žalobce je přesvědčen, že prokázal předloženými listinami možnost uplatnit při dodávce zboží zvláštní režim. Tím splnil svoji povinnost ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a je na žalovaném aby ve smyslu odst. 8 cit. ustanovení prokázal existenci skutečností vyvracejících tvrzení žalobce. To však žalovaný nesplnil.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení.

Při jednání před soudem zástupkyně žalobce setrvala na uplatněných žalobních námitkách, které ještě konkretizovala. Uvedla, že podle žalobce se správní orgány dopustily procesních pochybení v případě místní delegace a dále pak při rozhodování o podjatosti pracovníků správce daně, když jednaly podle daňového řádu, ačkoliv měly postupovat podle zákona o správě daní.

Shodně jako v žalobě uvedla, že další námitka žalobce směřuje proti postupu správce daně, který rozhodl, ačkoli byl nepřislušný, když rozhodnutí o delegaci na Finanční úřad v Dobrušce (rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 4. 2010) se týkalo delegace z Finančního úřadu pro Prahu 6. Žalobce však následně změnil bydliště a příslušným úřadem pro projednání jeho daňových povinností se stal Finanční úřad pro Prahu 4.

Zástupkyně žalobce taktéž setrvala na názoru, že nebylo pravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti pracovníka správce daně pana **J. M.** Rozhodnutí o odvolání vydané žalovaným postrádá ve výroku jakoukoliv identifikaci osoby o které bylo rozhodováno. Dále proto ve věci rozhodovaly osoby zjevně podjaté, konkrétně pan **J. M.** Pokud jde o **D. J.**, platební výměry byly vydány dříve, než o této námitce žalovaný rozhodl. Dodala, že tam, kde bylo vydáno rozhodnutí, tj. v případě námitky podjatosti vůči paní **R. B.**, pokládá žalobce zdůvodnění rozhodnutí za nedostatečné.

Dále pak zdůraznila, že listiny, které si správce daně opatřil od cizích daňových orgánů, a které tvoří součást správního spisu jako přílohy žalovaného č. 103, 104, 105 ze dne 10. 3. 2011, nejsou ověřeny, i když se jedná o kopie případně tisk z databáze VIES. Postupem správce daně tak vzniká disproporce mezi právy a povinnostmi správce daně a daňového subjektu. Žalobce navíc napadá pravost

těchto podkladů, jejich původ a obsah a dále s ohledem na tento závěr je názoru, že žalovaný ani správce daně neunesli břemeno důkazní pokud jde o prokázání oprávněnosti uplatněné daně z přidané hodnoty. Poukázala na to, že na některých listinách jsou poznámky, které hovoří i o možnost falšování dokladů ze strany žalobce.

K žalobní námitce poukazující na vybočení žalovaného z mezí § 90 zákona o DPH zástupkyně žalobce dodala, že v době, kdy mu vznikla daňová povinnost, tj. v letech 2007 – 2008, byla citovaná úprava v platnosti krátce a implementovala zásady, které byly přijaty v EU k dani z přidané hodnoty. Tato úprava nebyla tedy dostatečně, pokud jde o aplikační praxi, známá a jasná. V závěru pak odkázala na námitku, v níž žalobce vyslovil názor, že správce daně dostatečně neunesl svoji povinnost danou mu v § 31 odst. 8 písm. c/ zákona o správě daní, který mu ukládá prokázat skutečnosti vyvracející správnost a věrohodnost daňových evidencí. V této souvislosti pak připomněla, že shromážděné podklady, které jsou součástí správního spisu, nedokazují, že by tuto povinnost správce daně splnil.

Pověřená pracovnice Odvolacího finančního ředitelství se k jednotlivým žalovaným námitkám podrobně vyjádřila, zejména pak uvedla, že daňové orgány postupovaly v intencích § 264 daňového řádu. Setrvala na stanovisku, že změnou bydliště žalobce a s tím spojenou změnou příslušného správce daně podle zákona o správě daní z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad pro Prahu 4 nedošlo k zániku delegace na správce daně, tedy Finanční úřad v Dobrušce.

Jako nedůvodnou označila i námitku poukazující na to, že bylo rozhodováno správcem daně dříve, než byly vyřešeny námitky podjatosti. Uvedla, že rozhodnutí o odvolání do rozhodnutí o námitkách podjatosti bylo vydáno 22. 11. 2010 a platební výměry až následně 26. 11. 2010. Tyto skutečnosti jsou zásadní pro rozhodnutí, zda bylo v meritu věci rozhodováno podjatými pracovníky.

Ohledně námitky poukazující na neověřené listiny, z nichž správce daně vycházel, pověřená pracovnice uvedla, že se nejedná o listiny, u nichž by bylo vyžadováno jejich ověření, ale o důkazy, které správce daně použil při svém rozhodování. Jako nepodstatné označila žalobcem namítané poznámky na listinách založených ve správním spise s tím, že nebyly při rozhodování brány v úvahu. Důkazní povinnost, pokud jde o § 90 zákona o DPH, leží na daňovém subjektu, tj. na žalobci. Bylo na něm, aby prokázal, že obchody se uskutečnily ve zvláštním režimu, to se mu však nepodařilo. Podrobněji o tom správce daně i žalovaný hovoří v napadených rozhodnutích. Upozornila též na to, že není povinností správce daně prokazovat nesprávnost tvrzení žalobce ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c/ zákona o správě daní, ale jeho povinností bylo prokázat nevěrohodnost těchto evidencí, což správce daně učinil prostřednictvím dokladů opatřených od správců daně dodavatelů žalobce.

Zástupkyně žalobce k přednesu pověřené pracovnice Odvolacího finančního ředitelství dodala, že i když o podjatosti pracovníků správce daně bylo rozhodnuto 22.11.2010 a rozhodnutí ve věci byla vydána 26.11.2010, zmíněná rozhodnutí žalobce obdržel až 15.12.2010. Tento okamžik pokládá za rozhodující pro posouzení, zda byla napadená rozhodnutí vydána nepodjatými osobami.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a neshledal žalobu důvodnou.

Nejprve se zaměřil na námitky poukazující na procesní pochybení správce daně a žalovaného. Žalobce především namítal, že žalovaný pochybil, pokud v odvolacím řízení aplikoval daňový řád, ačkoliv měl postupovat podle zákona o správě daní. Procesní pochybení se dle žalobce týkalo postupu v případě místní delegace a dále pak při rozhodování o podjatosti pracovníků správce daně. Daňový řád, tedy zákon č. 280/2009 Sb., nabyl účinnosti dne 1.1.2011. Podle jeho § 264 odst. 1) *„Řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.“*

Žalobce tvrdí, že i když bylo odvolání podáno dne 3.1.2011, je součástí řízení zahájeného dle zákona o správě daní. V žalobě nekonkretizoval, které procesní postupy žalovaného v odvolacím řízení neodpovídají zásadám uvedeným v § 264 daňového řádu. Při jednání před soudem jeho zástupkyně upřesnila, že procesně chybně postupoval v případě místní delegace a dále pak při rozhodování o podjatosti pracovníků správce daně.

O delegaci místní příslušnosti z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce rozhodlo Ministerstvo financí dne 27.4.2010, pod č.j. 43/23631/2010-43. Žalobce se žalobou podanou dne 28.5.2010 u Městského soudu v Praze domáhal jeho přezkoumání a zrušení. Krajský soud v Hradci Králové přerušil usneseními ze dne 16.1.2012, č.j. 31 Af 74/2011-28 a 31 Af 75/2011-29 řízení ve věcech vyměření daně z přidané hodnoty za roky 2007 a 2008 a vyčkal, až ohledně zákonnosti delegace rozhodne Městský soud v Praze. Ten rozsudkem ze dne 6.8.2014, č.j. 5 Af 29/2010-59, žalobu zamítl, když v postupu Ministerstva financí neshledal žádné pochybení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.8.2014. Tím pokládá krajský soud za jednoznačně dané, že delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce je zákonná.

Žalobce se dále domnívá, že po změně jeho bydliště na adresu spadající do místní příslušnosti Finančního úřadu pro Prahu 4, pozbylo rozhodnutí o delegaci platnost. Protože nebyla místní příslušnost opět delegována z Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad v Dobrušce, jednal a rozhodoval posledně jmenovaný úřad jako místně nepřislušný. S tímto stanoviskem žalobce se krajský soud neztotožnil. Je toho názoru že novou změnou bydliště žalobce nebylo nijak dotčeno rozhodnutí o delegaci, jehož důsledkem je oprávnění finančního úřadu, na který byla místní příslušnost delegována, dále ve věci jednat. V projednávané věci byla delegována místní příslušnost ke správě daní, s výjimkou daně z nemovitostí, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, a to bez časového omezení. Pokud později došlo ke změně okolností, které by odůvodňovaly i případnou změnu místní příslušnosti z Finančního úřadu v Dobrušce na jiného správce daně, bylo na žalobci, aby využil možnost, kterou mu dávalo ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a později, po 1.1.2011, ust. § 18 odst. 2 daňového řádu. Žalobce netvrdí, a ze správního spisu nevyplývá, že by takový návrh podal.

Námítka poukazující na chybné užití daňového řádu v souvislosti s rozhodováním o podjatosti pracovníků správce daně žalobce v žalobě blíže

nespecifikoval. Jak vyplývá ze správního spisu námitku pojatosti ohledně pracovníků správce daně pana **J. M.** a paní **R. B.** žalobce uplatnil dne 29.7.2010, rozhodnuto o ní bylo ředitelkou správce daně dne 7.9.2010. Odvolání žalobce do tohoto rozhodnutí bylo žalovaným jako odvolacím orgánem zamítnuto dne 22.11.2010. Zmiňovaná rozhodnutí byla vydána, jak vyplývá z jejich obsahu, dle platných ustanovení zákona o správě daní. Námitku podjatosti ředitelky správce daně – Finančního úřadu v Dobrušce - **D. J.** vznesl žalobce až v odvolání proti nevyhovění námitce podjatosti vůči panu **J. M.** a paní **R. B.**, které bylo správcem daně doručeno dne 21.10.2010. Odvolací orgán o této námitce rozhodl dne 22.11.2010 a Ing. **D. J.** z daňového řízení, vedeného se žalobcem, nevyloučil. Čkoliv byl žalobce poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, tohoto práva nevyužil.

Žalobce v žalobě také namítal, že žalovaný jako odvolací orgán ve výroku svého rozhodnutí o odvolání proti nevyloučení pracovníka správce daně pana **J. M.** jeho osobu neidentifikoval. Označil proto zmíněné rozhodnutí za neplatné. K tomu krajský soud nejprve podotýká, že obě rozhodnutí, tedy rozhodnutí prvoinstanční i rozhodnutí o odvolání, tvoří jeden celek. Při porovnání rozhodnutí odvolacího orgánu ohledně podjatosti paní **R. B.** pana **J. M.** je zjevné, že ve výroku rozhodnutí ohledně pana **J. M.** jeho jméno chybí. Je však citováno v záhlaví tohoto rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že je rozhodováno o odvolání „ze dne 19.10.2010 proti rozhodnutí o nevyloučení pracovníka správce daně, pan **J. M.**, z daňového řízení, č.j. 27040/10/254010603730, vydaného dne 7.9.2010 Finančním úřadem v Dobrušce.“ V samotném výroku je pak rozhodnutí znovu identifikované datem vydání a jednacím číslem. Podle názoru krajského soudu je ze zmíněného rozhodnutí o odvolání ze dne 22.11.2010, č.j. 6921/10-1500-602705, bez nejmenších pochybností seznatelné, jaké rozhodnutí správce daně bylo přezkoumáváno, a že se jednalo o rozhodnutí o nevyloučení pana **J. M.** z daňového řízení, vedeného se žalobcem ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí 2007 a leden až prosinec 2008.

Při jednání před soudem zástupkyně žalobce rozšířila v žalobě uplatněné námitky o tvrzení, že odůvodnění rozhodnutí o nevyloučení pracovníků správce daně (označila však pouze **R. B.**) jsou nedostatečná. S tím se krajský soud neztotožnil. Prvoinstanční rozhodnutí obsahují citace odpovídajících ustanovení zákona o správě daní, jejich výklad, konkretizaci činností obou pracovníků i jejich stanovisko k námitce uplatněné žalobcem. Závěrem pak jsou shrnuty důvody, pro které nebylo námitce žalobce vyhověno. Odvolací orgán pak popsal skutkové okolnosti zjištěné správcem daně, připomněl institut podjatosti, jak ho upravuje ust. § 26 zákona o správě daní, uvedl, proč nepřichází v úvahu absolutní podjatost, v jakém postavení oba pracovníci správce daně vystupují a proč nebyl dán důvod pro jejich vyloučení z daňového řízení. Námitku žalobce poukazující na pochybení správce daně a žalovaného v řízení ohledně podjatosti pracovníků správce daně proto neshledal krajský soud důvodnou.

Ke shora uvedenému ještě krajský soud pokládá za nutné připomenout, že poté, co žalobce vznesl námitku podjatosti pracovníků správce daně paní **R. B.** a pana **J. M.** (dne 29.7.2010) již se žalobcem tyto pracovníci nejednali ani nečinili žádné úkony žalobci adresované. Pan **J. M.** byl uveden ve zprávě z kontroly, kterou vyhotovila **I. K.**, pouze jako jeden z kontrolujících pracovníků. Platební výměry na daň z přidané hodnoty za roky 2007 a 2008, vydané dne 26.11.2010, nepodepsala

ředitelka správce daně **D. J.** ale v zastoupení vedoucí kontrolního oddělení Ing. **H. L.** Ta k tomu byla oprávněna dle podpisového řádu Finančního úřadu v Dobrušce ze dne 29.10.2009, který nabyl účinnosti dne 1.11.2009. Z jeho čl. 1 vyplývá, že pro případ souběžné nepřítomnosti ředitelky a vedoucí oddělení daňové správy ředitelka určuje svým zástupcem vedoucí kontrolního oddělení. Tou byla v rozhodné době **H. L.**, která zcela v souladu s citovaným podpisovým řádem podepsala vydané platební výměry.

K této námitce krajský soud závěrem podotýká, že všechna shora uvedená řízení byla vedena podle zákona o správě daní a byla ukončena do 1.1.2011, kdy nabyl účinnosti daňový řád. Krajský soud proto neshledal důvodné námitky poukazující na chybné užití daňového řádu.

Poslední námitka žalobce směřovala proti samotnému doměření daně. Tvrdil, že žalovaný neprokázal existenci skutečností vyvracejících jeho tvrzení, neboť listiny založené ve správním spise takovými důkazy nejsou. Podle žalobce se nejedná o originály ani úředně ověřené překlady, a ani žalobcem citované ust. § 3 odst. 1 zákona o správě daní neumožňuje správci daně libovůli při prokazování skutečností, ke kterým je povinen. Žalobce je přesvědčen, že prokázal předloženými listinami právo uplatnit při dodávce zboží zvláštní režim. Tím splnil svoji povinnost ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní, a je na žalovaném, aby ve smyslu odst. 8 cit. ustanovení splnil povinnost prokázat existenci skutečností vyvracejících jeho tvrzení. To však žalovaný nesplnil. Pokud žalovný tvrdí, že má formou výměny informací potvrzeno, že se jednalo o intrakomunitární dodávky zboží do České republiky osvobozené od daně a není používán zvláštní režim pro obchodníky s použitým zbožím, při kterém uplatňuje dodavatel daň z obchodní přírážky, pak se jedná o odůvodnění vybočující z ust. § 90 zákona o DPH.

Jak je patrné z obsahu správního spisu Finanční úřad v Dobrušce, vyhotovil zápis z místního šetření, z něhož vyplývá, že si dne 19.6.2008 zapůjčil od žalobce přijaté faktury od dodavatelů vozidel z roku 2007 v počtu 74 kusů, prověřil je přes databázi VIES a zjistil, že dodávky jsou cizími dodavateli deklarovány jako intrakomunitární dodávky zboží. Jednalo se o celkem od 54 dodavatelů z Německa a Nizozemska. Již od 13.5.2009 se proto pokoušel správce daně zahájit u žalobce daňovou kontrolu. Na základě oznámení žalobce si správce daně ověřil, že ode dne 25.5.2009 je hlášen k pobytu na adrese **P.** Finančnímu úřadu pro Prahu 6 se podařilo se žalobcem zahájit daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období let 2007 a 2008 až dne 30.3.2010. Přesto už výzvou ze dne 17.2.2010 byl žalobce seznámen s výsledkem šetření u správců daní jeho dodavatelů v Německu a Nizozemsku. Z nich vyplynulo, že prodej zboží se uskutečnil bez daně. Žalobce byl upozorněn, že jím podaná daňová přiznání za roky 2007 a 2008 v uvedených výších neobstojí. V jednotlivých zdaňovacích obdobích pak finanční úřad vyčíslil o jaké částky se jedná. Zároveň žalobce vyzval, aby správnost údajů uvedených v daňových přiznáních prokázal. Dne 27.4.2010 byla delegována Ministerstvem financí místní příslušnost ke správě všech daní, s výjimkou daně z nemovitostí, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí zpět na Finanční úřad v Dobrušce, který v zahájené kontrole daně z přidané hodnoty pokračoval. Dne 16.7.2010 vyzval žalobce k předložení evidencí pro účely daně z přidané hodnoty za roky 2007 a 2008. Žalobce reagoval podáním

ze dne 26.7.2010, v němž tvrdil, že požadované doklady již předložil Finančnímu úřadu pro Prahu 6 a vznesl námitku podjatosti pracovníků správce daně. Doklady týkající se roku 2008 nepředložil a tvrdil, že mu byly odcizeny při vloupání do jeho osobního automobilu. Správce daně následně vyhotovil zprávu z daňové kontroly a žalobci ji doručil dne 4.11.2010 vhozením do schránky. Zároveň ho poučil o právech dle § 16 odst. 4 zákona o správě daní, žalobce tohoto svého práva využil. K závěrům daňové kontroly se vyjádřil dne 17.11.2010, kde k samotnému doměření daně uvedl, že správce daně nezjistil všechny okolnosti a důkazy. Ty, které použil nejsou autentickým překladem zprávy finančních úřadů z jiných členských států.

Podle ust. § 90 odst. 2 zákona o DPH „*zvláštní režim může použít obchodník při dodání použitého zboží, uměleckého díla, sběratelského předmětu nebo starožitnosti, pokud je toto zboží obchodníkovi dodáno v rámci obchodování na území Evropské unie a) osobou nepovinnou k dani, b) osobou povinnou k dani se sídlem v tuzemsku, která není plátcem, c) osvobozenou osobou, která není plátcem, d) jinou osobou povinnou k dani, pro kterou je dodání tohoto zboží osvobozeno od daně podle § 62 nebo obdobně podle platného předpisu jiného členského státu, nebo e) jiným obchodníkem, pokud byl při dodání tohoto zboží tímto jiným obchodníkem použit zvláštní režim.*“

Podle ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní „*Správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem*

Odst. 9 citovaného ustanovení stanoví, že „*Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.*“

Z citovaných ustanovení daňového řádu i z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle které daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení.

Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. I když předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno pouze ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví nebo jiných evidencích daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „*vážné a důvodné pochyby*“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 – 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné

důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat.

Obdobně se vyslovil i Ústavní soud, např. v nálezu ze dne 24. 4. 2006, (publikován pod č. 130/1996 Sb.), který uvedl, že *„daňové řízení je postaveno na zásadě, podle které má daňový subjekt jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a rovněž má povinnost toto své tvrzení doložit (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Daňový subjekt je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení, čímž prokáže i svůj zákonný nárok.“*

Ze shora předestřených skutkových okolností a s přihlédnutím k citovaným zásadám daňového řízení lze uzavřít, že žalobce předložením dokladů za část roku 2007 (2. až 4. čtvrtletí) splnil částečně svoji důkazní povinnost formálními daňovými doklady a důkazní břemeno přešlo na správce daně. Ten předložené doklady prověřil přes databázi VIES a zjistil, že dodávky jsou cizími dodavateli deklarovány jako intrakomunitární dodávky zboží. Žalobce s těmito zjištěními seznámil a vyzval ho k předložení důkazů, které by jeho postup zdůvodnily. Tím správce daně prokázal, že o souladu formálních dokladů se skutečností existují *„vážné a důvodné pochyby“*. Tím přešlo důkazní břemeno zpátky na žalobce, který však nereagoval a nenabídl žádný důkaz, kterým by prokázal, že při pořízení zboží z jiného členského státu EU se jednalo o obchodování se zbožím ve zvláštním režimu. Správce daně proto jednal zcela v souladu se zásadami daňového řízení i příslušnými ustanoveními zákona o DPH, když mu za zdaňovací období 1997 a 1998 vyměřil daň ve výši uvedené ve shora citovaných dodatečných platebních výměrech.

V této souvislosti nelze přehlédnout, že rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19.2.2014, č.j. 10T 137/2013-6990 byl žalobce uznán vinným trestným činem krácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148/1, 3c trestního zákona, kterého se dopustil tím, že v letech 1997 a 1998 při obchodování s ojetými motorovými vozidly, které nakupoval zejména ve Spolkové republice Německo, dovážel je do České republiky, kde je následně prodával svým zákazníkům se záměrem směřujícím k neoprávněnému snížení daňové povinnosti u daně z přidané hodnoty. Tím dle soudu neoprávněně zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 3.908.592 Kč. Ve výroku svého rozhodnutí okresní soud jednotlivě popsal všechny případy krácení daně za obě zdaňovací období. Uvedený rozsudek nabyl právní moci.

Konečně žalobce poukazoval na skutečnost, že správcem daně získané a v důkazním řízení použité listiny nejsou originály, resp. úředně ověřené překlady. Při jednání před soudem zástupkyně žalobce zopakovala, že listiny opatřené správcem daně a založené jako přílohy žalovaného č. 103,104 a 105 nejsou ověřeny, i když se jedná o kopie případně tisk z databáze VIES. Žalobní námitku pak rozšířila a napadla pravost dokladů, jejich původ a obsah.

Podle ust. § 3 zákona o správě daní se „*před správcem daně jedná v jazyce českém nebo slovenském. Veškerá písemná podání se předkládají v češtině nebo slovenštině a listinné důkazy musí být opatřeny úředním překladem do jednoho z těchto jazyků. Správce daně může v odůvodněných případech upustit od toho, aby listinné důkazy byly opatřeny úředními překlady. Správce daně může při ústním jednání připustit tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, pokud si jej na své náklady obstará daňový subjekt.*“

Z obsahu správního spisu plyne, že podklady napadené zmíněnou žalobní námitkou si vyžádal správce daně k ověření žalobcem předložených dokladů pro jejich nesrovnalosti, a to prostřednictvím výměny informací mezi státy EU. Část dokladů, zejména jednotlivé daňové doklady, má v držení i žalobce a většinou se liší jen údajem o způsobu zdanění u dodavatelů žalobce. Pokud jde o výstupy, získané na formuláři SCAC 2004, dotazy pro cizí správce daně a jejich odpovědi jsou převážně v českém jazyce. Žalobce měl možnost se s nimi seznámit, žádný konkrétní rozpor v uvedených údajích nenamítal. Citované ustanovení § 3 zákona o správě daní povinnost předložit ověřený překlad směřuje vůči daňovému subjektu a povinnost správce daně úředně ověřit vlastní překlad cizojazyčných listin žalovanému neukládá. Další rozšíření této žalobní námitky, jak to učinila zástupkyně žalobce při jednání před soudem, překračuje dle krajského soudu omezení dané v ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. Navíc tvrzení napadající pravost dokladů, jejich původ a obsah ničím nepodložila, neuvedla jediný argument, který by toto stanovisko zdůvodňoval. Krajský soud proto pokládá tuto námitku za ryze účelovou.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žaloby jako nedůvodné dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.zamítl.

Krajský soud neopomněl zabývat se v rámci přezkumného řízení ani otázkou nákladů řízení upravenou v ust. § 60 s.ř.s., dle něhož má právo na náhradu nákladů řízení ten účastník, který měl v řízení před soudem plný úspěch. V projednávané věci měl úspěch žalovaný, který při jednání před soudem požadoval náhradu nákladů řízení spočívajících v jízdě a stravě. Krajskému soudu je přitom známo, že na otázku náhrady nákladů řízení žalovaného, jakožto státního orgánu, existují doposud rozporné názory, proto byl daný spor předložen k vyřešení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 27. 2. 2014, čj. 7 Afs 11/2014-32) ve smyslu ust. § 17 s.ř.s. Krajský soud tedy vyčká výsledku tohoto řízení a poté o nákladech řízení v dané projednávané věci rozhodne.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. února 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu